

In memoriam / Obituaries

**Prof. dr. sc. IVAN BEUS, dr. med.****(6. travnja 1932. - 11. prosinca 2016.)**

Dana 11. prosinca 2016. godine, nakon duge i teške bolesti, napustio nas je prof. dr. sc. Ivan Beus, specijalist infektolog, subspecijalist neuroinfektolog te dugogodišnji ravnatelj Klinike za infektivne bolesti „Dr. Fran Mihaljević“.

Rođen je 6. travnja 1932. u građanskoj obitelji. Otac Stjepan bio je službenik na željeznici, koji je, kako je tada bilo uobičajeno, služio od Gevgelije na makedonsko-grčkoj granici do Zagreba. Tako se Ivan rodio u Beogradu. Majka Katarina vodila je kućanstvo te se brinula o četvero djece.

Osnovnu školu polazio je u Šidu, u gimnaziju je krenuo u Vukovaru s 11 godina, a po preseljenju obitelji krajem Drugoga svjetskog rata, nastavio je gimnazijsko školovanje u Zagrebu. Kada mu je otac 1947. godine zbog hrvatskog i katoličkog uvjerenja bio osuđen na robiju, majka se morala zaposliti, a Ivan je kao petnaestogodišnji gimnazijalac uz majku preuzeo brigu o mlađoj braći i sestri.

Na Medicinskom fakultetu u Zagrebu diplomirao je 1959. godine. Poslije odsluženja obvezatnoga vojnog roka i nakon pripravničkog staža, radio je kao liječnik opće medicine u Domu zdravlja Medveščak. Godine 1965. primljen je na specijalizaciju iz infektologije u Klinici za infektivne bolesti u Zagrebu, gdje je 1968. godine položio specijalistički ispit. Poslijediplomski studij iz kliničke neurologije završio je 1975. godine.

Nakon završetka specijalizacije iz infektologije, radio je uz doc. dr. Jurja Rulnjevića u „Centru za intenzivnu skrb i umjetnu respiraciju infektoloških bolesnika“, a poslije smrti doc. Rulnjevića 1978. godine preuzeo je vođenje tog odjela. „Centar“ je bio prvi i jedini takve vrste i kvalitete u Hrvatskoj te je slovio kao najbolje organizirani odjel za arteficialnu respiraciju u ovom dijelu Europe - tada je imao sedam do devet modernih respiratora te druge vrhunske kompjutorizirane aparate za dijagnostiku i terapiju bolesnika kojima je bio ugrožen život. Da bi se mogao nadzirati oporavak funkcije mozga kod oboljelih od meningoencefalitisa, prof. Beus osnovao je EEG laboratorij i bio njegov dugogodišnji voditelj. U vrijeme njegova upravljanja „Centar“ se razvija, širi djelokrug rada i povećava broj hospitaliziranih bolesnika te izrasta u modernu jedinicu intenzivnog liječenja gdje se provodi stručni, nastavni i znanstveni rad. Godine 1990., na zahtjev tadašnjeg ministra zdravstva prof. dr. Andrije Hebranga, teška srca napušta „Centar“ te prihvaća vođenje Klinike za infektivne bolesti „Dr. Fran Mihaljević“. Ravnatelj Klinike bio je za vrijeme Domovinskog rata i poraća, od 1990. do umirovljenja 2002. godine.

Tijekom rada u Klinici upoznao je svoju buduću suprugu i vjernu znanstvenu suradnicu prof. dr. sc. Tatjanu Jeren Beus, također specijalicu infektologije i citologije.

Treba istaknuti da je 1972. prof. Beus među prvima sudjelovao u suzbijanju posljednje europske epidemije varirole u Đakovici na Kosovu.

Stručni i znanstveni interes prof. Beus pokazao je upravo za područje infekcija središnjeg živčanog sustava i drugih područja neuroinfektologije, na što upućuje i najveći dio njegovih publikacija indeksiranih u domaćim i međunarodnim časopisima. Publicirao je 184 stručna i znanstvena rada te je aktivno sudjelovao na brojnim stručnim i znanstvenim skupovima u zemlji i inozemstvu. Autor je i koautor niza poglavlja u stručnim knjigama iz područja infektologije i neurologije, a knjiga „AIDS“, u suautorstvu s prof. dr. sc. Josipom Begovcem, dobitnik je Strossmayerove nagrade 1997. godine. Bio je voditelj dvaju znanstveno-istraživačkih projekata.

Godine 1978. stekao je naziv primarijus, a doktorsku disertaciju pod naslovom „EEG promjene u bolesnika s tetanusom liječenih visokim dozama diazepamama“ obrano je 1981. godine. Zvanje redovitog profesora na Medicinskom fakultetu u Zagrebu stekao je 1988. godine, a bio je prvi predstojnik Katedre za infektologiju na Stomatološkom fakultetu u Zagrebu.

Dugi niz godina bio je glavni i odgovorni urednik časopisa „Infektološki glasnik“ s međunarodnom reputacijom te član uredništva časopisa „Neurologia Croatica“.

Cijeli životni vijek prof. Beusa bio je obilježen ljubavlju za čovjeka, posebno bolesnog čovjeka, i za svoju struku – medicinu, koje se nikada nije zasatio. Bio je vrstan kliničar i dijagnostičar, pokazao je razumijevanje i požrtvornost za sve bolesnike bez obzira na nacionalnost i svjetonazor, a s velikim entuzijazmom je svoje znanje predavao mladima. Volio je sve ljude i spasio mnoge živote ne štedeći pritom svoje snage. Bolesnici su ga neizmjerljivo poštovali i voljeli te s divljenjem govorili o njemu. Veselio se radu sa studentima, poštovao svoje suradnike kolege, a posebno je cijenio medicinske sestre, medicinske tehničare i pomoćno medicinsko osoblje. Uvijek je imao vremena za razgovor, u ljudima je tražio samo ono dobro i pružao utjehu kada je to trebalo. Brojnim generacijama studenata medicine i stomatologije ostao će u sjećanju kao nesebičan učitelj koji je mladim kolegama uz stručno znanje rado prenosio i svoja osobna životna isustva.

Svoju domovinu Hrvatsku volio je iznad svega te je zbog svojeg iskrenog domoljublja za vrijeme studija u komunističkom režimu 1957. osuđen na godinu dana zatvora.

Bio je ponosan kada je 1970. godine postao osobnim liječnikom kardinala Kuharića i to je ostao do kraja kardinalova života 2002. godine. Također je bio član liječničkog konzilija prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana.

Bio je redoviti član Akademije medicinskih znanosti Hrvatske, a za svoj stručni i znanstveni rad odlikovan je brojnim priznanjima: odličjem „Ladislav Rakovac“ HLZ-a, Priznanjem Svjetske zdravstvene organizacije za sudjelovanje u iskorjenjivanju dječje paralize u Hrvatskoj, Ordenom zasluga za narod sa srebrnim zrakama za doprinos u suzbijanju varirole na Kosovu, Redom kneza Domagoja s ogrlicom te Velikom plaketom za moralni i humani doprinos ratnom sanitetu u stvaranju neovisne Hrvatske države od Udruge hrvatskih liječnika dragovoljaca.

Zahvalni smo prof. Ivanu Beusu na svemu dobromu što je učinio brojnim pacijentima, na znanju i iskustvu koje nam je predao, za sve što je učinio za prosperitet Klinike za infektivne bolesti „Dr. Fran Mihaljević“, za svoju domovinu Hrvatsku i šire, kao i na svim idejama u koje je vjerovao i za koje se nadao da ćemo ih nastaviti provoditi.

Izv. prof. dr. sc. Ivan Puljiz

Preuzeto iz: Liječ Vjesn 2019;141:112–113